

„ЗНАМО ДА ЈЕ ПИЈАЋА ВОДА У ПОЖАРЕВЦУ ЗАГАЂЕНА И ДА НИЈЕ ЗДРАВА ЗА ПИЋЕ. ЗАШТО? НЕ ЗНАМО, МИ СМО ДЕЦА... МИ БРИНЕМО, АЛИ МИ СМО САМО ДЕЦА“

НАША БАРА

У нашем комшилуку налази се једна Бара. На ту Бару су наше комшије долазиле да пецају, па су и нас, децу, водили тамо на

Приближили смо се са те стране и угледали цеви, закопане у земљу, које воде до наше Баре. Схватили смо да је то нека врста канализације, а пошто је ту одмах поред изграђен један ресторан, ми смо посумњали да он своју канализацију проводи ту у нашу Бару. Не знамо шта прогиче кроз те цеви и шта испуштају у Бару, али знамо да је данас она потпуно загађена и да више у њој не живи ни једна риба или жаба. То је била оаза при-

роде и велики парк забаве за све нас, а сада је мртво и суморно место. Нико од старијих никад ништа није предузимао у вези ове Баре, а ми смо деца.

Знамо да је пијаћа вода у Пожаревцу загађена и да није здрава за пиће. Зашто? Не знамо, ми смо деца.

Видимо да се наша места за играње и блеју претварају у депоније. Видимо да људи не брину о природи у свом комшилуку. Ми бринемо, али ми смо само деца.

Стефан Милановић 8/2
ОШ „Свети Сава“
Пожаревац

излете и учили како се пеца.

Чувена је прича о комшији који се свако јутро рано будио, ишао на ту Бару да пеца и враћао се кући са рибицама којима је хранио своје мачке. Желео је да упеца велику рибу, каквих је на Бари било, али му није полазило за руком. Није одустајао. Био је све старији и све је теже одлазио на пецање. Једног дана уловио је шарана који је тежио преко 3 килограма, и то је била прва велика риба коју је он упецао на овој Бари. Испунила му се велика жеља. Сутрадан је преминуо.

После њега смо ми, деца, и даље пецали, дружили се, а онда смо на Бари, са друге стране приметили једну велику црну мрљу на води.

